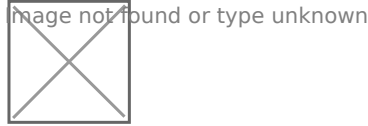

Τα Σύμβολα, η δύναμή τους και οι συνέπειες αποκαθήλωσης τους - Του Μητροπολίτη Κισάμου

/ [Γνώμες](#)

Με υπότιτλο «ο πίο καλός ο μαθητής πάει με Σταυρό» εκπομπή τηλεοπτικού σταθμού, σε ρεπορτάζ για τις [Πανελλήνιες εξετάσεις](#), βρίσκεται έξω από Γενικό Λύκειο της Θεσσαλονίκης (Πυλαία). Εκεί ο δημοσιογράφος «10´ πριν τις εξετάσεις», όπως αναφέρει, συναντά ένα υποψήφιο, τον Παναγιώτη.

Αυτό που προκάλεσε το ενδιαφέρον του δημοσιογράφου και τον διάλογο που ακολούθησε με τον Παναγιώτη, ένας μεγάλος (ξύλινος) Σταυρός που ο Παναγιώτης φορούσε, είχε κρεμάσει στον λαιμό του. Ακολουθεί ο εξής διάλογος: Δημοσιογράφος: «... Πως το σκέφτηκες αυτό και πήρες ένα μεγάλο Σταυρό;». Παναγιώτης: «... Ένας μεγάλος Σταυρός δείχνει μεγάλη πίστη, μεγάλη ετοιμότητα για τις πανελλαδικές και γενικά, βοηθάει, πιστεύω περισσότερο.». Ακολουθεί σύντομος διάλογος με τους παρουσιαστές της εκπομπής και ένας από αυτούς λέει στον δημοσιογράφο που παίρνει την συνέντευξη, με ύφος που θα μπορούσε να ερμηνευτεί ποικιλοτρόπως: «.. Για ρώτα τον μήπως θέλει να γίνει Μητροπολίτης;» Ακολουθεί σχολιασμός ανάμεσα στους παρουσιαστές της εκπομπής, τον δημοσιογράφο και τον Παναγιώτη και ο Παναγιώτης, λέει: «... Για να γράψουμε καλά θέλουμε και την βοήθεια του Θεού.» Πριν ο Παναγιώτης ολοκληρώσει την πρόταση-σκέψη του, αναφορικά με τον Θεό και την πίστη, τον διακόπτει δημοσιογράφος από το στούντιο και λέει στον συνάδελφο της που παίρνει την συνέντευξη: «Ναι, ναι, ναι... Για ρώτα τον τι πιστεύει ότι θα πέσει, ποιά είναι τα sos;». Ακολούθως σύντομη συζήτηση ανάμεσα στον Παναγιώτη, τον δημοσιογράφο και τους μετέχοντες της εκπομπής από το στούντιο. Στην συζήτηση αυτή λέει ο δημοσιογράφος που παίρνει την συνέντευξη στον Παναγιώτη: «Λόγω της πίστης σου έχεις κάποια Θεία έμπνευση; ρωτάνε από το κοντρόλ». Απαντά ο Παναγιώτης: «Αυτό είναι αυτονόητο». Επανέρχεται ο δημοσιογράφος: «Δηλαδή σου χει έρθει κάποιο μήνυμα τί θα πέσει;». Απαντά ο Παναγιώτης: «Δεν θα μαρτυρήσω».

Είναι προφανές ότι ο τελευταίος αυτός διάλογος του δημοσιογράφου με τον Παναγιώτη δεν παρερμηνεύεται απλώς, αποτελεί σαφέστατα ειρωνεία σε ό,τι αφορά την πίστη του παιδιού αυτού και το θάρρος του να βεβαιώνει, δημόσια και με παρρησία, την σχέση του με τον Θεό και την πίστη. Τον λόγο παίρνουν οι δημοσιογράφοι από το στούντιο και κάποιος από αυτούς ψελλίζει: «αυτά είναι αστεία», χωρίς όμως να διευκρινίζει τι εννοεί ως «αστεία»; Την ομολογία και μαρτυρία πίστης του Παναγιώτη ή την ειρωνεία και το ύφος του δημοσιογράφου; Ακολουθεί συζήτηση στο πάνελ του στούντιο, όπου οι συμμετέχοντες, συζητώντας μεταξύ τους λένε, ανάμεσα σε άλλα: «Αν δεν έχεις διαβάσει δεν υπάρχει επιφοίτηση Αγίου Πνεύματος», συμπληρώνοντας έτερος, (με χαμόγελα): «Ακόμα και τον μεγάλο Σταυρό να πάρεις που κουβάλαγε ο Χριστός στον Γολγοθά, δεν έχεις τύχη. Χρειάζεται να έχεις διαβάσει».

Προσεγγίζοντας τους διαλόγους αυτούς, με την επιεικέστερη και πιο καλοπροαίρετη διάθεση, ένας παρατηρητής αντιλαμβάνεται ότι όλη αυτή η συζήτηση, συνειδητά ή όχι, στοχεύει στην αποδόμηση της πίστης και την αποκαθήλωση του ιερότερου συμβόλου του Χριστιανισμού, τον Σταυρό. Τι εννοώ; Τα απλά και αυτονόητα, εκτός αν και αυτά τίθενται υπό κρίση και αίρεση στους καιρούς μας.

Απαντώ, ρωτώντας: **1.** Όταν έχεις μπροστά σου ένα νέο παιδί και μάλιστα 10' πριν μπει στο εξεταστικό κέντρο για να εξεταστεί σε κρίσιμο μάθημα για το μέλλον του και την ζωή του, και αυτό το παιδί σου δηλώνει την πίστη του στον Θεό, τι είναι λογικό να του πεις; Να τον επιβραβεύσεις για αυτή του την πίστη και εσωτερική δύναμη; ή να τον ειρωνευτείς λέγοντας του «αν έχει κάποια θεία έμπνευση» και «κάποιο μήνυμα» για το «τι θα πέσει»; **2.** Εάν αντί για τον μεγάλο Σταυρό που είχε κρεμάσει στον λαιμό του ο Παναγιώτης, φορούσε ή είχε κρεμάσει κάτι άλλο; Για παράδειγμα το αντίθετο από τον Σταυρό, ή... διάφορα άλλα που κάποιιοι τα θεωρούν «in» στους καιρούς μας και πολλοί, συστηματικά και εμμονικά, θέλουν να τα επιβάλουν ως τρόπο ζωής και «επιλογές», ο δημοσιογράφος θα τολμούσε να έκανε ερωτήσεις που θα αφήναν την παραμικρή υποψία ειρωνείας ή εμπαιγμού; **3.** Εάν, υποθετικά, γιατί δεν υπήρχε καμία περίπτωση ο δημοσιογράφος τολμούσε να ειρωνευτεί, (την επόμενη μέρα θα ήταν σε αναζήτηση εργασίας), εάν λοιπόν αυτά τά «άλλα», τα όποια «διαφορετικά» που πιθανόν κρεμόταν στον λαιμό ενός μαθητή/μαθήτριας, τολμούσε ο δημοσιογράφος και έκανε μια τέτοιου είδους συζήτηση που να άφηνε ακόμα και ψήγματα ειρωνείας, πως θα αντιδρούσε το πάνελ; Με ένα... «αυτά είναι αστεία»; που, επαναλαμβάνω, δεν διευκρινίστηκε το «αστεία» σε τι αναφερόταν: στην ειρωνεία του δημοσιογράφου ή στον τρόπο έκφρασης της πίστης του Παναγιώτη; **4.** Εάν, υποθέτουμε, συνέβαινε αυτό από τον

δημοσιογράφος, θα συνέχιζε το πάνελ να αποδομεί και να γελά με το όποιο «πιστεύω» του μαθητή ή της μαθήτριας, που θα είχε σχέση με αυτό που θα φορούσε στον λαιμό; **5.** Πως τόσο απόλυτα, εύκολα και αβασάνιστα δηλώνουν πως: «Ακόμα και τον μεγάλο Σταυρό να πάρεις που κουβάλαγε ο Χριστός στον Γολγοθά, δεν έχεις τύχη. Χρειάζεται να έχεις διαβάσει»; ακυρώνοντας την πίστη, δηλαδή την ψυχή εκείνου που πιστεύει; **6.** Τέτοιου είδους ακύρωση και αποδόμηση, σε άλλου είδους θέματα γιατί την ονομάζουν, «ρατσισμό»; «ομοφοβία»; «σκοταδισμό»; «ταλιμπανισμό» ως και άλλα τινά, στοχοποιώντας όποιον εκφράζει διαφορετική γνώμη και άποψη, ενώ όταν εμπαίζεται, ειρωνεύεται και χλευάζεται η πίστη ενός νέου παιδιού στον Θεό και η ομολογία του ότι «παίρνει δύναμη από τον Σταυρό» ξεσπούν σε γέλια και ειρωνικούς σχολιασμούς; **7.** Το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού και της ελευθερίας της έκφρασης ανήκει σε όλους ή είναι.. υπόθεση a la carte; **8.** Έχει γίνει συνείδηση ποιές οι συνέπειες αποδόμησης και αποκαθήλωσης των Συμβόλων;

Στα 7 πρώτα ως απαντήσει η συνείδηση του καθενός. Στο 8ο όμως απαντά η σκληρή πραγματικότητα. Ποιά; Δειγματοληπτικά, από την πρόσφατη καθημερινότητα, σταχυολογώ: «Σε έναν μήνα 1.353 συλλήψεις ανηλίκων», «Η ανήλικη παραβατικότητα αυξήθηκε κατά 70% τα τελευταία τρία χρόνια» (Στοιχεία της ΕΛ.ΑΣ.), «Το 26% των παιδιών ξεκινά την παραβατική συμπεριφορά στην ηλικία των 8 με 14 ετών», «... ξυλοδαρμοί, συμμορίες, κλοπές και φαινόμενα ακραίου bullying βρίσκονται σε έξαρση ενώ κάθε μέρα 1 ανήλικος πέφτει θύμα ξυλοδαμού από άλλους μαθητές. Σκεφτείτε ότι σε μόλις 1 χρόνο η παραβατικότητα ανηλίκων παιδιών κάτω των 14 ετών αυξήθηκε κατά ποσοστό 52%, ενώ παράλληλα το 16% των περιστατικών αυτών διαδραματίζεται στο σχολικό προαύλιο.». Ο κατάλογος.. ατελείωτος... Παιδιά, την πιο τρυφερή ηλικία της ζωής τους, 8-14 ετών, συμπεριφέρονται όχι απλά σαν ενήλικες, αλλά με ακραίες παραβατικές συμπεριφορές. Τι φταίει άραγε; Αναζητούν οι ειδικοί. Αναλύσεις επί αναλύσεων... (οικογένεια, απομόνωση, αποστασιοποίηση των παιδιών και η πολύωρη ενασχόληση με την τεχνολογία) και άλλα πολλά θεωρούνται αίτια του κακού. Προφανώς συμβάλλουν και αυτά.

Όμως... πόσο ακόμα θα υποκρινόμαστε και, ως άλλοι Πιλάτοι, θα νίπτουμε τας χείρας μας; Όταν αδειάζουμε τις ψυχές των παιδιών μας, τις απογυμνώνουμε, τις αποσιλώνουμε, από την ομορφιά, την χαρά της ζωής, την χάρι, τον Θεό και την πίστη; Όταν γκρεμίζουμε μέσα τους καθετί που ελευθερώνει την ψυχή, αντικαθιστώντας το με ψευτοείδωλα που την υποδουλώνει σε κτήσεις και κατακτήσεις; Όταν πολιτισμό και πρόοδο θεωρούμε το γκρέμισμα των Συμβόλων και των Ιερών, την αποκαθήλωση των πιστεύω και των ιδανικών; Αλήθεια: Ποιος φταίει; Ποιος δημιουργεί τους θύτες και τα θύματα των 8 και 14 ετών; Ποιος,

τελικά, πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες του; να συνειδητοποιήσει το χρέος, όπως θα πει και ο Καζαντζάκης: «... να παραδόσεις στο γιό τη μεγάλη εντολή να σε ξεπεράσει»; Μήπως εσύ και εγώ; Μήπως όλοι μας, τελικά;

[Μητροπολίτης Κισάμου & Σελίνου Αμφιλόχιος](#)